

HOÀI CẢM

Cuộc sống cứ mãi trôi đi, theo thời gian, như nước sông cuộn cuộn, trở về với biển. Nó chờ bao kỷ niệm, dần dần rời xa tâm trí chúng ta, để rồi bất chợt... gặp lại bạn bè qua cuộc điện thoại, thấy lại hình ảnh của chúng mình trên FB, bài hành khúc, vài khuôn mặt thân quen... hơn bốn mươi năm vắng bóng!

Quá khứ chợt ùa về... như cuốn phim, của thời thiếu niên yêu dấu, học trong Trường Thiếu Sinh Quân Vũng Tàu. Biết bao kỷ niệm vui buồn nghịch ngợm của tuổi quậy phá... mình muốn biến thành văn thơ... nhưng khả năng thì có hạn, thôi thì cứ lấy chữ nghĩa lem nhem chân thật viết ra... để những anh em bạn bè cùng học chung Trường Mẹ, cùng một nhịp cảm thông với nhau, cho vui đi nỗi buồn.

Những năm tháng sống trong trường Thiếu Sinh Quân Vũng Tàu, là những ngày hạnh phúc và trong sáng nhất của đời tôi. Ấn tượng nhất, vẫn là ba năm ở Tiểu đoàn Quang Trung! Cứ

mỗi lần có dịp đi ngang trường, tôi bật đứng dậy, cái nhìn đầu tiên vẫn là góc... Tiểu đoàn Quang Trung, nơi tôi đã sống ba năm! Có Nghĩa đại hàn, Đạp đòn, Thuận chuột, Đông cời, Trí bản đồ, Thiệu sún... Trí cắc kè, Bính cụt, Minh tròn, Luyện đờ hao... Trí ma lọ, Diệp ke, Cúc tơ, Nhị tơ, Tuấn ốc bu, Tuấn chó, Phương đĩa đồ, Thắng tơ... mỗi đứa mang một biệt danh, không biết ai là tác giả, nhưng cũng khó mà ai lọt lưới! Tôi mang cái biệt danh khá ấn tượng và có vẻ nhẹ nhàng “Phạm chùa”... vì tôi thường ở chùa, và đứng trên bệ thờ ‘thủ’ chuông!

Nhớ ngày nào, rời xa gia đình vào trường nhập học... tới bây giờ, thì cái cảm xúc đầu tiên ấy vẫn tồn tại... vừa lo sợ, vừa lạ lẫm, vừa sung sướng!

Cái ngày đầu tiên ấy...

Loay hoay trước cổng trường

Qua bốn năm nấu nướng

Bây giờ nghĩ... còn sướng!

Cái ngày nhập trường ấy, vào đầu thu, bàng thay lá. Cái nắng trải rộng trên mái ngói đỏ tươi, như phủ một lớp xốp; các tòa nhà sừng sững đầy uy nghi; hàng cây cổ thụ phủ kín, xen lẫn hàng dừa... Tất cả như hân hoan đón chào những đứa con từ bốn vùng đất nước, mang hoài bão của Cha Anh, luyện rèn học tập, và nối bước đời binh nghiệp... Tôi hiểu rằng mình đã lớn lên!

Bước vào Tiểu đoàn, vào Trung đội, với cái tóc hớt sạch hai bên, thế là rời xa những thói quen đời thường, tập quen dần với những kỷ luật khuôn phép, và bước vào đời sống thật sự của người lính ở tuổi thiếu niên... “Lính Thiếu”! Cái nhớ nhà nhớ Mẹ rời cũng trôi qua, những thằng bạn mới, nay thành thân thuộc. Vào lớp học, tranh nhau từng cấp bậc học tập, để thành thằng ‘tiểu đoàn trưởng’ còn hôi sữa, đứng trên bục chỉ huy mà còn đáng non tơ, không dấu nổi cái chân run... Với cái nhìn sắc bén của thằng Nghĩa ‘đại hàn’, bên cạnh thằng Trung ‘si ra’ đầy nghiêm trang sắc cạnh, thằng Thiệu ‘sún’ với nét mặt lạnh lùng; với các cán bộ uy danh: Bó Châu Sênh, Bó Tăng

sào Dzénh, Phúc ‘hippi’, ‘Ma’ Giáo... và cả Anh Sáng cán bộ tiểu đoàn, một đàn anh phải nói là ‘hiền’!

Thằng Đáp ‘đòn’ lanh lẹ, cùng đám Bính ‘cụt’, Trí ‘cắc kè’... là những tay văn nghệ; thằng Hà thanh Sơn, Thuận chuột... ăn cơm chung với Diệp ke. Tụi nó sáng tạo ra cách làm cơm rượu, nuôi để còn non sữa... Những thằng bạn tuyệt vời, đến bây giờ tụi nó vẫn nhớ nhau, và cùng nhau gặp gỡ khi có dịp cưới xin hay họp mặt...

Nhớ các thầy dạy, nhất là thầy Phạm văn Viêt - thầy dạy Văn đọc đáo nhất: bắt vẽ cảnh trong thơ Kiều - rồi thầy Tổng trung Trinh, thầy Vịnh, thầy Tâm, thầy Chi, thầy Đạt... Tôi học và hiểu về truyền thống hào hùng của TSQ, của bao lớp đàn anh xuất thân từ mái trường này, và chúng tôi nhận ở đây ‘danh dự’ thật lớn lao, thềm mang ơn bao Thầy, bao Cán bộ, hết lòng dạy dỗ chúng tôi nên người, với đầy đủ tinh thần ‘Nhân Trí Dũng’. Bây giờ nhớ lại... biết bao cung bậc, biết bao cảm xúc, khó mà tả được!

Tôi yêu ngôi trường, những hàng cây, những hàng dừa; yêu cây phượng vĩ đỏ rực độc nhất bên tiểu đoàn Lê Lợi; và yêu cả cây bàng trước sân tiểu đoàn Quang Trung, che mát cho chúng tôi lúc tập họp di chuyển sang khu Văn Hóa... Tôi yêu những con đường, đã in dấu chân của biết bao thế hệ TSQ chúng tôi... để bây giờ trở về, khó mà kềm nước mắt! Tôi nhớ tiểu đoàn, nhớ trung đội, nhớ cả các lớp học mà tôi đã ngồi, và mừng tượng khuôn mặt ngày xưa của bao bạn bè... Nhớ tiếng xào xạc khi mưa đến, vào ngày chủ nhật tuyệt vời, để thỏa sức tắm mưa; nhớ cả những ngày ra sân bắn, bóp cò AR15, để hưởng hết cái thật của đời lính! Nhớ những lúc trong trường thiếu nước, thì cũng là mùa ‘cái ghê’ nó hoành hành... làm run sợ biết bao chàng lính Thiếu, với món ăn đầy huyền thoại ‘cá ngừ kho tương’... đến nỗi thằng bạn được vinh dự mang cái tên ‘Dũng cá kho tương’... cũng chỉ vì quá ham dầu cá!

Đời lính Thiếu sao lại thiếu bóng hồng? Khi tiếp xúc con gái, thật run tay... xanh mặt! Khi những nữ sinh trường Trung

học Vũng Tàu vào quảng cáo bán đặc san... nhìn mà xao xuyến, đến mà mơ! Những ngày thứ bảy chủ nhật, thích ngồi băng đá gần khu CTCT để ngắm nhìn mấy em, mặc dầu biết rằng khó có ai đến thăm!

Bây giờ thì ở cái tuổi gần sáu mươi, hoàn cảnh sống lại khác. Chỉ còn lại nhau kỷ niệm, chỉ còn cái nỗi nhớ ngày xưa... và trong lòng hạnh phúc, vì mình là một AET!

Phạm Chùa.

